

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

19. maj 2005

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets grundnotat vedrørende forslag til Rådets rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn.

Materialet er ligeledes oversendt til Folketingets Retsudvalg.

GRUNDNOTAT

vedrørende forslag til Rådets rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn

Resumé

Forslaget til rammeafgørelse har til formål at fastsætte regler for EU-medlemsstaternes anerkendelse og fuldbyrdelse af forbud mod midlertidigt eller permanent at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn, når et sådant forbud er en følge af en dom i en anden medlemsstat for en af de lovovertrædelser, der vedrører seksuel udnyttelse af børn eller børnepornografi, jf. herved artikel 2, 3 og 4 i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Forslaget indeholder desuden regler om optagelse af oplysninger om sådanne forbud i de nationale strafferegistre og udveksling af oplysningerne. Forslaget vurderes ikke at være i strid med nærhedsprincippet. Forslaget vurderes at ville have lovgivningsmæssige konsekvenser, mens det ikke skønnes at ville have statsfinansielle konsekvenser af betydning. Forslaget er fremsat af Belgien. Der foreligger ikke i øvrigt offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side er man på det foreliggende grundlag overordnet set positiv overfor etableringen af en ordning i EU-regi til sikring af en effektiv håndhævelse af forbud udstedt som følge af seksuelle lovovertrædelser begået mod børn.

1. Baggrund

Rådet vedtog den 29. november 2000 et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager.

Ifølge programmets punkt 3.4. vedrørende fortabelse af rettigheder og andre sanktioner er det nødvendigt, at visse sanktioner, for at være effektive inden for rammerne af det europæiske retlige område, anerkendes og håndhæves i hele EU. I den forbindelse vedtog Rådet (som foranstaltning nr. 22) at prioritere udarbejdelsen af et instrument eller flere instrumenter, der kan gøre rettighedsfortabelser effektive i den dømtes bopælsstat, og lade visse former for rettighedsfortabelse gælde på hele EU's område, i det mindste for visse kategorier af lovovertrædelser og rettighedsfortabelser.

Rådet vedtog den 22. december 2003 en rammeafgørelse om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi (2004/68/RIA), der sikrer en tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning til bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og bør-

nepornografi, og pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til – hvis det er relevant – at sikre, at en person, der er dømt for seksuel udnyttelse af børn eller børnepornografi, gennem udstedelse af forbud forhindres midlertidigt eller permanent i at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn. Rammeafgørelsen tager ikke stilling til spørgsmålet om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne forbud.

Med henblik på at supplere den nævnte rammeafgørelse har Belgien den 5. november 2004 fremlagt et forslag til en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn. Forslaget er modtaget i Rådet i dansk sprogversion den 15. november 2004.

Forslaget er fremsat under henvisning til Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), særlig artikel 31, stk. 1, litra a, hvoraf det bl.a. fremgår, at fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager omfatter fremme og fremskyndelse af samarbejdet mellem kompetente ministerier og retlige eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne, og artikel 34, stk. 2, litra b, hvoraf det fremgår, at Rådet med henblik på at bidrage til opfyldelse af Unionens målsætninger på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Forslaget til rammeafgørelse har til formål at fastsætte regler for medlemsstaternes anerkendelse og fuldbyrdelse af forbud, der er en følge af en dom i en anden medlemsstat for de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 2, 3 og 4 i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Det er endvidere hensigten, at den foreslåede rammeafgørelse skal supplere det forslag til en rådsafgørelse om udveksling af oplysninger fra de nationale strafferegistre, der blev fremsat af Kommissionen i oktober 2004, og som der er opnået samlet politisk enighed om på et rådsmøde (for retlige og indre anliggender) den 24. februar 2005. Rådsafgørelsen har til formål at sikre en smidigere udveksling af oplysninger om straffedomme mellem medlemsstaterne.

Det skal bemærkes, at forhandlingerne om det belgiske forslag til en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn, endnu ikke er påbegyndt.

2. Forslagets indhold

Forslaget til rammeafgørelse er inddelt i følgende fire afsnit:

- Afsnit I: Anvendelsesområde (artikel 1-2).
- Afsnit II: Udveksling af oplysninger om forbud mellem medlemsstaterne (artikel 3-5)
- Afsnit III: Procedure for fuldbyrdelse af forbud (artikel 6-10)
- Afsnit IV: Afsluttende bestemmelser (artikel 11-12)

Idet der i øvrigt henvises til forslaget med tilhørende begrundelse, kan følgende anføres om forslagets indhold:

Ad afsnit I – anvendelsesområdet

Som nævnt ovenfor under punkt 1, har forslaget til rammeafgørelse til formål at fastsætte regler for medlemsstaternes anerkendelse og fuldbyrdelse af forbud, der er en følge af en dom i en anden medlemsstat for de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 2, 3 og 4 i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Det drejer sig bl.a. om seksuel udnyttelse af børn og fremstilling, distribution, spredning, transmission, udbydelse, tilrådighedsstillelse, anskaffelse eller besiddelse af børnepornografi, samt om medvirken til og forsøg på at begå sådanne lovovertrædelser.

De relevante forbud er i forslaget defineret som forbud mod midlertidigt eller permanent at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn, jf. artikel 5, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

Ad afsnit II – udveksling af oplysninger om forbud mellem medlemsstaterne

Medlemsstaterne tilpligtes at sørge for, at ethvert forbud omfattet af rammeafgørelsen optages i deres nationale strafferegister, herunder både forbud udstedt af den pågældende stat og forbud meddelt denne automatisk eller på anmodning i henhold til internationale konventioner.

Når domsstatens centrale myndighed i medfør af de internationale regler for gensidig retshjælp i straffesager fremsender oplysninger fra strafferegistret til en anden

medlemsstat, skal den centrale myndighed anføre forbuddet og dets varighed i registerudskriften.

I tilfælde af, at myndighederne i en medlemsstat i overensstemmelse med national ret bliver anmodet om oplysninger fra strafferegisteret om en statsborger fra en anden medlemsstat, er de forpligtet til at anmode den centrale myndighed i denne anden medlemsstat om oplysninger om den pågældende person.

Ad afsnit III – procedure for fuldbyrdelse af forbud

Fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder er forpligtet til uden nogen form for formalitet at anerkende og fuldbyrde forbud, der er omfattet af forslaget, medmindre der foreligger en eller flere af de særlige grunde, der er udtrykkeligt nævnt i forslaget, til at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse. Den kompetente myndighed træffer afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse inden for en frist på 30 dage efter fremsendelsen af oplysningen om forbuddet.

Fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder kan kun nægte at anerkende eller fuldbyrde et forbud, hvis straffen efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning er forældet, forudsat at forholdet er omfattet af fuldbyrdelsesstatens strafferetlige kompetence, hvis der er tale om en udeblivelsesdom, og den pågældende ikke er blevet indstævnet eller på anden måde underrettet om retsmødet, der førte til udeblivelsesdommen, eller hvis den pågældende er dømt for de samme forhold i fuldbyrdelsesstaten.

For at fuldbyrde et forbud kan fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder ikke kræve andre formaliteter end den formular, der er omhandlet i den rådsafgørelse om udveksling af oplysninger fra strafferegistre, der er opnået politisk enighed om, jf. ovenfor under punkt 1.

Forbuddets varighed nedsættes dog til den maksimale varighed et sådant forbud kan have i medfør af fuldbyrdelsesstatens nationale ret.

Den dømte skal have adgang til at appellere den kompetente myndigheds beslutning om anerkendelsen og fuldbyrdelse til en domstol i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med denne stats nationale ret, hvorimod den bagvedliggende straffedom ikke kan prøves ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten.

Senere ændringer, der berører forbuddet, skal oplyses overfor myndighederne i fuldbyrdelsesstaten, der tilpasser sine foranstaltninger herefter.

Ad afsnit IV – afsluttende bestemmelser

Afsnittet indeholder bestemmelser om gennemførelsen af rammeafgørelsen og om dens ikrafttræden.

3. Gældende dansk ret

3.1. Anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske strafferetlige afgørelser om rettighedsfrakendelse

3.1.1. I dansk ret findes de almindelige regler om rettighedsfrakendelse som følge af en dom for strafbart forhold i straffelovens §§ 78 og 79, der er sålydende:

§ 78. Strafbart forhold medfører ikke tab af borgerlige rettigheder, herunder ret til virksomhed i henhold til almindeligt næringsbrev eller sønæringsbevis.

Stk. 2. Den, der er dømt for strafbart forhold, kan dog udelukkes fra at udøve virksomhed, som kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet.

Stk. 3. Spørgsmål om, hvorvidt det udviste forhold er til hinder for udøvelse af en i stk. 2 omhandlet virksomhed, skal af anklagemyndigheden på begæring enten af den, der har fået afslag på ansøgning om sådan autorisation eller godkendelse, eller af vedkommende myndighed indbringes for retten. § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Afgørelsen træffes ved kendelse. Såfremt afgørelsen går ud på udelukkelse fra den pågældende virksomhed, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb. Autorisation eller godkendelse kan også inden udløbet af denne frist meddeles af vedkommende myndighed.

§ 79. Den, som udøver en af de i § 78, stk. 2, omhandlede virksomheder, kan ved dom for strafbart forhold frakendes retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller til at udøve den under visse former, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Stk. 2. Det samme gælder, når særlige omstændigheder taler derfor, om udøvelse af anden virksomhed. Efter samme regel kan der ske frakendelse af retten til at være stifter af eller direktør eller medlem af bestyrelsen i et selskab med begrænset ansvar, et selskab eller en forening, som kræver særlig offentlig godkendelse, eller en fond.

Stk. 3. Frakendelsen sker på tid fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom, eller indtil videre, i hvilket tilfælde spørgsmålet om fortsat udelukkelse fra den pågældende virksomhed efter 5 års forløb kan indbringes for retten efter de i § 78, stk. 3, indeholdte regler. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at indbringelse for retten sker, inden den i 1. pkt. nævnte 5 års frist er forløbet.

Stk. 4. Retten kan under behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager ved kendelse udelukke den pågældende fra at udøve virksomheden, indtil sagen er endeligt afgjort. Det kan ved dommen i sagen bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Er en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, i fremmed stat straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed, kan frakendelse heraf ske efter offentlig påtale her i landet, jf. straffelovens § 11.

Efter straffelovens § 131 straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den, som vedblivende udøver en virksomhed, til hvilken retten er ham frakendt. Med bøde eller under særlig skærpene omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder straffes endvidere den, som medvirker til, at en person, der er frakendt retten til at udøve en virksomhed, udøver denne. Straffelovens § 131 omfatter ikke en eventuel rettighedsfrakendelse i udlandet, og en sådan frakendelse vil således ikke være retskraftig her i landet, og straf kan ikke pålægges efter bestemmelsen.

Herudover følger det af straffelovens § 236, at når nogen dømmes efter nærmere angivne bestemmelser i straffelovens kapitel 24 (om forbrydelser mod kønsædeligheden) kan der ved dommen gives den pågældende pålæg om ikke at indfinde sig i offentlige parker eller anlæg, på fællede, ved skoler og legepladser, ved opdragelseshjem, ved sindsygehospitaler og institutioner for personer med vidtgående psykisk handicap, i bestemt angivne skove og på bestemt angivne badeanstalter og strandbredder. Ifølge bestemmelsens stk. 2 vil der derhos ved dommen kunne gives personer, der dømmes efter nærmere angivne bestemmelser i det nævnte straffelovskapitel, pålæg om, at de ikke må lade børn under 18 år tage ophold i deres bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under nævnte alder. Pålægget gælder dog ikke med hensyn til børn, over for hvilke den domfældte har forsørgelsespligt. Overtrædelse af pålæg kan straffes med fængsel indtil 4 måneder.

3.1.2. Når der henses til rammeafgørelsens anvendelsesområde (som er ”forbud mod midlertidigt eller permanent at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn”) må navnlig bestemmelsen i straffelovens § 79 – men formentlig også til dels bestemmelsen i straffelovens § 236, stk. 2 – anses for relevante i denne sammenhæng.

I de nævnte bestemmelser fastsættes imidlertid alene de materielle betingelser for rettighedsfrakendelse/pålæg under en dansk straffesag, og bestemmelserne åbner

ikke mulighed for umiddelbart at anerkende og fuldbyrde udenlandske afgørelser om rettighedsfrakendelse, herunder afgørelser om frakendelse af retten til at udøve aktiviteter, der indebærer tilsyn med børn som følge af lovovertrædelser, der vedrører seksuel udnyttelse af børn eller børnepornografi. En sådan mulighed følger heller ikke efter den gængsne bestemmelse i straffelovens § 11.

Spørgsmålet om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om rettighedsfrakendelse er heller ikke reguleret i lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union. Denne lov, som er trådt i kraft den 1. januar 2005, finder anvendelse på en række strafferetlige afgørelser (beslaglæggelse, bøder og konfiskation) men omfatter ikke forbud udstedt som følge af en dom for strafbart forhold (rettighedsfrakendelse).

Derimod følger det af § 4 i lov om international fuldbyrdelse af straf mv. (lov nr. 323 af 4. juni 1986, som senest ændret ved lov nr. 1434 af 22. december 2004), at afgørelser, som er omfattet af den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger fuldbyrdes i Danmark efter reglerne i konventionens afsnit II, jf. afsnit I.

Ifølge konventionens artikel 2 finder konventionen bl.a. anvendelse på rettighedsfortabelser, hvormed menes enhver varig eller tidsbegrænset fortabelse af rettigheder, ethvert forbud eller tab af retsevne.

Efter konventionen er en kontraherende stat efter anmodning fra en anden kontraherende stat i de tilfælde og under de betingelser, der er fastsat i konventionen, kompetent til at fuldbyrde en i den anden kontraherende stat idømt sanktion, der er eksigibel, jf. konventionens artikel 3. Det følger imidlertid af konventionens artikel 6, litra m, at den anmodede stat er berettiget til at afslå en anmodning om fuldbyrdelse såfremt og i det omfang domfældelsen medfører en rettighedsfortabelse. Der er således tale om en valgfri adgang til at fuldbyrde en i en anden kontraherende stat idømt sanktion i form af en rettighedsfortabelse.

Endvidere følger det af konventionens artikel 49, at en idømt rettighedsfortabelse kun kan gennemføres i en anden kontraherende stat, hvis denne stats lovgivning indeholder hjemmel til rettighedsfortabelse for den pågældende lovovertrædelse. Bestemmelsens stk. 2 fastslår, at den domstol, der behandler sagen, skal vurdere, om det er hensigtsmæssigt at fuldbyrde rettighedsfortabelsen inden for den anmodede stats territorium.

Såfremt retten i den anmodede stat bestemmer, at rettighedsfortabelsen skal fuldbyrdes i den anmodede stat, skal retten fastsætte varigheden af rettighedsfortabelsen indenfor rammerne af den nationale lovgivning i den anmodede stat, jf. konventionens artikel 50, stk. 1. Ifølge bestemmelsens stk. 2 er retten berettiget til at begrænse rettighedsfortabelsen til kun at omfatte en del af de rettigheder, hvis varige eller tidsbegrænsede fortabelse er bestemt.

Konventionen er alene ratificeret af ni af de nuværende EU-medlemsstater (Cypern, Danmark, Estland, Holland, Letland, Litauen, Spanien, Sverige og Østrig).

3.2. Registrering og videregivelse af oplysninger om rettighedsfrakendelser

3.2.1. Reglerne om optagelse i afgørelsesdelen i Det Centrale Kriminalregister af straffedomme, hvorved der er sket rettighedsfrakendelse, findes i bekendtgørelsen om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister (bekendtgørelse nr. 218 af 27. marts 2000), der er udstedt i medfør af § 72 i persondataloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000, som ændret ved lov nr. 280 af 25. april 2001).

Efter bekendtgørelsen optages i afgørelsesdelen i Det Centrale Kriminalregister bl.a. alle danske domme, hvorved der sker frakendelse af rettigheder, jf. bekendtgørelsens bilag 1, jf. § 3.

Afgørelser truffet i de nordiske lande og i lande, der er medlem af Europarådet, vedrørende danske statsborgere og udenlandske statsborgere, der på gerningstidspunktet har fast bopæl i Danmark, optages efter samme retningslinier som danske afgørelser, såfremt de danske myndigheder modtager underretning om afgørelserne, jf. bekendtgørelsens bilag 1, jf. § 3.

3.2.2. Om videregivelse af oplysninger om rettighedsfrakendelse (forbud mod at beskæftige sig med børn) i tilknytning til en straffedom kan finde sted, vil som udgangspunkt bero på de almindelige tavshedspligtsregler, således som disse må fastlægges i lyset af bl.a. bestemmelserne i persondataloven om videregivelse af personoplysninger.

For så vidt angår videregivelse af oplysninger til udenlandske myndigheder anfører John Vogter i Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave, 1999, bl.a. følgende:

”... i administrativ praksis er almindeligt antaget, at regeringen inden for de rammer, der følger af grundloven, kan indgå overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat i et vist omfang er forpligtet til at videregive visse fortrolige oplysninger til uden-

landske myndigheder. I det omfang en sådan international aftale er indgået, vil videregivelse af fortrolige oplysninger til opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse ikke være uberettiget i relation til de almindelige regler om tavshedspligt.

Det må endvidere antages, at danske myndigheder i et vist omfang er berettiget til – f.eks. som et led i mere uformelt samarbejde – at videregive fortrolige oplysninger til brug for andre landes myndigheder.

Det er næppe muligt generelt at angive, hvornår en sådan videregivelse må anses for berettiget. Ved den konkrete vurdering af videregivelsens berettigelse må der formentlig navnlig lægges vægt på formålet med videregivelsen, herunder om videregivelse er af betydning for, at den danske forvaltningsmyndighed kan varetage sine forvaltningsopgaver, eller til varetagelse af danske interesser i øvrigt. I den forbindelse vil det bl.a. indgå, om videregivelse sker som led i et gensidigt samarbejdsforhold og dermed i denne forstand også til varetagelse af danske interesser. Herudover må der lægges vægt på forholdene i modtagerlandet, herunder hvordan de fortrolige oplysninger i praksis må antages at blive anvendt i det pågældende land. Der må også lægges vægt på, hvilken karakter de pågældende oplysninger har, herunder risikoen for at oplysningerne eventuelt misbruges.”

Reglerne om behandling og videregivelse af personoplysninger findes i persondatalovens kapitel 4 (særligt §§ 5-8).

Af persondatalovens § 8, stk. 1, fremgår det, at der kan ske behandling af oplysninger om strafbare forhold, hvis det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Oplysninger om strafbare forhold må dog alene videregives, såfremt nærmere angivne betingelser er opfyldt, jf. § 8, stk. 2.

Der kan i den forbindelse tillige henvises til bekendtgørelsen om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister. Navnlig kan der henvises til reglerne i bekendtgørelsens kapitel 6, særligt bestemmelsen i § 21, stk. 1, nr. 9, som fastsætter, at Rigspolitichefen efter begæring udsteder udskrifter af Kriminalregisteret og straffeattester med angivelse af alle domme, hvorved der sker frakendelse af rettigheder, til udenlandsk politi, anklagemyndighed og domstole i de nordiske lande eller i lande, der er medlemmer af Europarådet, til brug for offentlige straffesager i udlandet.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som det er fremgået ovenfor under punkt 3, åbner dansk ret kun i begrænset omfang mulighed for at fyldebyrde udenlandske afgørelser om rettighedsfrakendelse. Det fremsatte forslag til rammeafgørelse, hvorefter fuldbyrdelsesstatens kompeten-

te myndigheder er forpligtet til uden nogen form for formalitet at anerkende og fuldbyrde forbud, der er omfattet af forslaget, medmindre der foreligger en eller flere af de særlige grunde, der er udtrykkeligt nævnt i forslaget, til at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse, vil på denne baggrund nødvendiggøre ændringer i dansk ret.

Med hensyn til registreringen af oplysninger om forbud af den nævnte karakter i det danske kriminalregister vil forslaget i dets nuværende form – for så vidt angår forbud udstedt i andre EU-medlemsstater vedrørende personer, der ikke er danske statsborgere eller havde bopæl i Danmark på gerningstidspunktet – formentlig kræve en udvidelse af registreringspligten, således som denne følger af bekendtgørelsen om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister.

Forslaget til rammeafgørelse må formentlig forstås således, at der ikke pålægges medlemsstaterne nogen (videregående) pligt til at videregive oplysninger om rettighedsfrakendelser fra deres nationale strafferegistre, end hvad der følger af de gældende regler på området. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af forslaget artikel 4, stk. 1, at forpligtelsen til at videregive oplysninger om rettighedsfrakendelser skal opfyldes i forbindelse med, at domsstatens centrale myndighed fremsender oplysninger fra strafferegistret til en anden medlemsstat i medfør af de internationale regler for gensidig retshjælp i straffesager.

Forslaget ses ikke at have statsfinansielle konsekvenser af betydning.

5. Høring

Forslaget til rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn, er sendt i høring hos følgende myndigheder, organisationer mv.:

Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Aalborg, Præsidenten for Retten i Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigspolitichefen, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Advokatrådet, Amnesty International, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Dansk Ungdoms Fællesråd, Datatilsynet, Institut for Menneskerettigheder, Landsforeningen af beskikkede advokater, Red Barnet og UFC Børn og Unge.

6. Nærhedsprincippet

Forslaget til rammeafgørelse indeholder ikke nogen nærmere redegørelse for forholdet til nærhedsprincippet.

Som nævnt ovenfor har forslaget til formål at sikre, dels registrering og udveksling af oplysninger om rettighedsfrakendelser, dels anerkendelse og fuldbyrdelse af forbud, der er udstedt som følge af domme for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn. Forslaget vurderes på den baggrund ikke at være i strid med nærhedsprincippet.

7. Andre medlemsstaters kendte holdninger

Som nævnt ovenfor er forslaget til rammeafgørelse fremsat af Belgien.

Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man på det foreliggende grundlag overordnet set positiv overfor etableringen af en ordning i EU-regi til sikring af en effektiv håndhævelse af forbud udstedt som følge af seksuelle lovovertrædelser begået mod børn.

9. Orientering af andre af Folketingets udvalg

Det fremlagte forslag til rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af forbud, der er en følge af dom for seksuelle lovovertrædelser begået mod børn, og et grundnotat herom sendes – ud over til Folketingets Europaudvalg – også til Folketingets Retsudvalg.